

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. B. K.**, bytem B., R. 7, zastoupený Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Brno, Kobližná 19, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 14.6.2013, č.j. JMK 137851/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2013, č.j. JMK 137851/2012, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 24.10.2012, č.j. ODSČ-142/B-12.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl ke stejnému závěru jako prvostupňový orgán, který zamítl námitky vznesené žalobcem proti bodovému záznamu žalobce coby řidiče podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), a záznamy provedené na základě oznámení Policie České republiky a Městské policie Brno potvrdil.

Tyto závěry, jakož i postup prvostupňového orgánu žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že ve správním řízení podal námitku proti záznamu bodů č. 5, kde mu za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb. byly nesprávně přičteny 3 body. Žalobce tu odkazuje na přílohu k zákonu č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 31.7.2011, podle níž se za držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla přičtou 3 body, ale podle znění téže přílohy je od 1.8.2011 totéž jednání postiženo pouze dvěma body.

Žalobce s odkazem na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.10.2010, č.j. Tpjn 302/2010, namítá, že je v daném případě nezbytné aplikovat zásadu, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl tento čin spáchán, přičemž podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Pokud pozdější právní úprava připouštěla udělení pouze dvou bodů namísto tří, měla se použít tato pozdější právní úprava.

Přechodné ustanovení v čl. II bodu 1. zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 133/2011 Sb.“), žalobce označuje za protiústavní, neboť odporuje výše zmíněné zásadě, konkrétně čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Znění ústavního zákona tak podle žalobce mělo být upřednostněno před tímto přechodným ustanovením.

Žalobce doplňuje, že žalovaný neobjasnil, z jakého důvodu by v daném případě neměly být aplikovány zásady trestního zákona, proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení jak napadeného rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňového rozhodnutí.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s tím, že by se v předmětné věci měl řídit obecnými zásadami pro trestní řízení, a odvolává se na znění přechodného ustanovení čl. II bodu 1. zákona č. 133/2011 Sb. Žalovaný rovněž nesouhlasí se závěrem žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, a odkazuje na bod 2 na straně 5 napadeného rozhodnutí a na prvostupňové rozhodnutí, kde byla námitka shodného obsahu vypořádána vyčerpávajícím způsobem.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Průběh řízení před soudem

Soud již o žalobě rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 26.11.2015, č.j. 62 A 65/2013-37, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť dospěl k závěru, že je-li v intencích usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, pro rozhodování o trestu při správním trestání relevantní zásada, že se použije pozdější právní úpravy, je-li pro pachatele příznivější, je namístě, aby i v řízení o námitkách brojících proti dosažení 12 bodů byla tato zásada zohledněna. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a citovaný rozsudek zrušil.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31.7.2017, č.j. 5 As 245/2015-47, uvedl, že otázkou, zda má správní orgán v průběhu řízení o námitkách podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb. vzít v potaz změnu právní úpravy ve prospěch pachatele přestupku poté, co je o přestupku pravomocně rozhodnuto a jsou zaznamenány body za spáchaný přestupek, se Nejvyšší správní soud zabýval ve skutkově i právně srovnatelné věci ve svém rozsudku ze dne 27.4.2016, č.j. 6 As 60/2016-23, č. 3423/2016 Sb. NSS, v němž usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, vyložil tak, že při záznamu bodů do registru řidičů se ústavní princip dle čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, jak byl interpretován v citovaném usnesení rozšířeného senátu, uplatní toliko v těch případech, kdy změna zákona v pachatelův prospěch (snížení počtu bodů zaznamenávaných za dané protiprávní jednání) nastala v období mezi spáchaním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán právním názorem vysloveným ve výše citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě namítal, že v průběhu připsování bodů byl novelizován zákon č. 361/2000 Sb. tak, že za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích budou připsány pouze dva body, zatímco v předchozí úpravě se jednalo o body tři. Prvostupňový orgán tak měl k této okolnosti přihlídnout v řízení o námitkách.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s přechodným ustanovením čl. II. bodu 1. zákona č. 133/2011 Sb. (novely zákona o silničním provozu), které považoval jako *lex specialis* za závazný. Jeho argumentace tak obsahuje odpověď na odvolací námitku žalobce, a to sice strohou, ale zcela přezkoumatelnou.

Podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin, v registru řidičů zaznamenaná stanovený počet bodů.

Podle § 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin.

Podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, dospěl k závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „*V oblasti správního trestání Nejvyšší správní soud již ve své starší judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 27. 10. 2004 č. j. 6 A 126/2002 - 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS, obdobně konstatoval: „Ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty. Ve svých důsledcích znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého...záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, jak dosud konstatovala judikatura Nejvyššího správního soudu. Z výše provedeného rozboru vyplývá, že záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy...Otázku, kam až se uplatní zásada použití pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, konkrétně zda její aplikace přichází v úvahu též v soudním řízení správním před krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem, rozšířený senát nyní neřešil.“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55).

Rozšířený senát vyslovil výše citované závěry k situaci, kdy se uvedeného přestupku řidič dopustil dne 30.6.2011, přičemž rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 8.11.2011. Na základě tohoto rozhodnutí byly řidiči do registru řidičů zaznamenány tři body, ačkoli s účinností od 1.8.2011 byl zákonný bodový postih za daný přestupek snížen ze tří bodů na dva. Rozšířený senát se tak zabýval situací, kdy se zákon změnil v průběhu správního řízení o přestupku, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správního orgánu o něm. Nevyjádřil se tak k otázce, kam až se uplatní zásada použití pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, tedy ve kterých navazujících řízeních k ní má být přihlíženo.

Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval až ve svém rozsudku ze dne 27.4.2016, č.j. 6 As 60/2016-23, č. 3423/2016 Sb. NSS, v němž interpretoval usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, tak, že při záznamu bodů do registru řidičů se ústavní princip dle čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, jak byl interpretován v citovaném usnesení rozšířeného senátu, uplatní toliko v těch případech, kdy změna zákona v pachatelův prospěch nastala v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku.

Přezkoumává-li tedy správní orgán v námitkovém řízení dle § 123f zákona č. 361/2000 Sb. správnost počtu bodů zaznamenaných do registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny), nebo pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny) ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.

S účinností zákona č. 133/2011 Sb. (od 1.8.2011) je přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 200/2010 Sb., o přestupcích, spočívající v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem v příloze „Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“ k zákonu č. 361/2000 Sb. postižen dvěma body. Žalobci byl za tento přestupek proveden záznam bodů č. 5 na základě pokutového bloku č. UM/2008 3236370. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil dne 14.2.2011 a za tento přestupek mu téhož dne byla uložena pokuta v blokovém řízení.

V případě žalobce tu tedy v době spáchání přestupku a pravomocného uložení pokuty v blokovém řízení dne 14.2.2011 nebylo konkurence právní úpravy mírnější, neboť zákon č. 133/2011 Sb., kterým se měnil zákon č. 361/2000 Sb. a snížil se počet bodů za držení telefonního přístroje ze tří na dva, nabyt účinnosti až dne 1.8.2011. V daném případě se tak právní úprava „trestání“ změnila až po pravomocném rozhodnutí o přestupku a provedení záznamu bodů, navázaného na spáchání tohoto konkrétního přestupku.

V době nabytí účinnosti pro pachatele příznivější právní úpravy (1.8.2011) tedy v nyní posuzované věci nebylo vedeno žádné neskončené řízení o vině ani trestu za daný přestupek, v němž by byl prostor pro zohlednění zásady retroaktivity ve prospěch pachatele.

Má-li žalobce přechodné ustanovení v čl. II bodu 1. zákona č. 133/2011 Sb., podle něhož při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla před účinností tohoto zákona se postupuje podle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, za protiústavní, tak s takovou argumentací se zdejší soud i s ohledem na výše citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu neztotožňuje. Ostatně Nejvyšší správní soud neshledal žádné důvody, pro něž by věc předložil Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti citované právní úpravy, a naopak vyložil danou problematiku způsobem odpovídajícím dle citovaného pravidla obsaženého v přechodném ustanovení zákona č. 133/2011 Sb.

Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu je nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly před zdejším či kasačním soudem náklady nad

rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. září 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu